

Пригоди Краплинки
Володимир Кривенко

Ці казки, малята, написані мною в співтоваристві з моєю любобо онучкою Сашенькою, яка допомагала мені, придумуючи цікаві, оригінальні сюжетні лінії і люб'язно запропонувала освіжити текст своїми яскравими малюнками. Ви думаєте, онучата, що тільки люди вміють розмовляти? – Помиляєтесь! – Розмовляти можуть, і Туман, і Хмарв і Крапельки, і Вітер! Та що там казати, розмовляють, навіть ваші іграшки! Взагалі, все, що ви бачите навколо вміє, може і хоче спілкуватись з вами. – А чому ж ми нічого не чуємо? – А тому, що і нам і вам за повсякденним клопотом ніколи прислухатись! Часто буває так, що ми чуємо прохання, звертання до нас, але вважаємо це власною думкою. От, наприклад: – несете ви зламану іграшку до мами чи тата, щоб вони її полагодили... Ви думаєте, що це ви самі вирішили допомогти своїй улюбленій іграшці? – Може й так, але, скоріше, ви таки почули прохання про допомогу: – Поможи мені! Полагодь мене! Мені так хочеться погратися з тобою! Діти часто розмовляють зі своїми іграшками тому, мабуть, що краще за дорослих чують їх голоси. Втім, і дорослі, якщо, звісно, захочуть, можуть почути про що говорять звичайні речі що оточують їх. От і мені пощастило почути деякі розмови і я з задоволенням поділюсь з вами почутим. Отже, щільненько пригорніться до матусі, або тата, і слухайте!

Володимир Кривенко

Пригоди Краплинки

Казка про Туман (для не остаточно дорослих...)

А трапилося це не дуже давно і не в тридев'ятих царстві, тридесятій державі, а в славнозвісному місті Ерденеті, де мені з моїми друзями-побратимами довелося брати участь в будівництві дуже важливого для Монгольської держави заводу.

Була зима. Мороз лютував у повну силу, і вітер допомагав йому, а треба сказати, що в зимову вітряну погоду в Монголії не те, що працювати, – дихати важко було.

Коли ж вітер летів кудись у своїх вітряних справах, мороз помітно слабшав і тоді з сопок, що оточували місто, до нас приходив погрітись Туман. Він, як величезний білий кіт, крався, нечутно ступаючи ярами між сопок, а потім довго лежав за найближчим камінним пасмом, спостерігаючи за розсипом вогнів Ерденета в темряві ночі. Коли опівночі вогні, як вугілля у ватрі,

починали згасати, Туман, перемагаючи власну боязкість, обережно простягав до міста свою м'яку пухнату лапу.

Переконавшись, що ніхто не збирається заподіяти йому зло, він обережно вповзав весь, і пестився, гріючись у нічних вогнях Ерденета. Він давно вже перестав нас боятися. За довгу зиму ми, навіть, звикли один до одного. Єдиний, хто завдавав Туманові силу-силенну неприємностей, був Вітер. Вітер весь час полював за Туманом, нищпорив між сопками, залітав у наше містечко, навіть у комини будинків, дивак, заглядав і злісно завивав там від розчарування і нетерплячки.

Коли ж Вітру вдавалося захопити Туман зненацька, він шаленіючи, наче той пес, що побачив кота, кидався на Туман і рвав його на лахміття.

Якось уночі я став мимовільним свідком того, як моя сорочка, моя проста робоча сорочка, що я повісив її після прання сушитися на балконі, врятувала Туман від значних прикростей. В ту ніч Туман, як звичайно, тихесенько пробрався погрітися в місто і, затишно розташувавшись на його вулицях, задрімав. Він був такий великий, пухнатий і ніжний і так сподобався моїй Сорочці, що дивлячись на нього, вона стала відтаювати душею. Над нею навіть легенька пара з'явилася. Буває ж таке! Сорочка дивилася на Туман і не могла надивитися. Вона навіть всерйоз сохнути почала. Крізь Туман не було видно ні заводу, куди рано вранці їй потрібно було йти зі мною на роботу, ні навіть, протилежної сторони вулиці з брудними сміттевими баками. Навкруги був тільки пухнатий, білосніжний Туман, і зорі, посилаючи з вершин далеких сопок свої мерехтливі промені, надавали Туманові райдужне сяйво. Моя Сорочка так зачаровано задивилася на це чудове сяйво, що не відразу помітила, як на верхівнях сопок загелготів голим чорним гіллям дерев Вітер, що раптово налетів, а коли помітила, зойкнула від несподіванки, вдарила рукавами по полах і забігала по мотузку туди – сюди вздовж балкону. Сорочка підняла такий гамір, що Туман прокинувся, усе відразу зрозумів і швидко сховався під куші, у траншеї, ями, і коли Вітер увірвався в Ерденет, Тумана вже ніде не було видно. Вітер відчував, що Туман десь тут, але ніяк не міг його знайти. Він зі свистом носився по Ерденету з усього маху наштотхуючись на дерева, стовпи і будинки, але усе було дарма, і отут він помітив мою Сорочку, що, дивилася на його марні пошуки і загадково посміхалась. Кинувся Вітер до Сорочки, люто схопив її за груди:

– А ну, кричить, відповідай, де такий-сякий Туман? Куди від мене сховався? А Сорочка як заматляє рукавами, – полетів, мовляв, Туман туди, за Зміїну сопку!.. Свиснув Вітер по-розбійному та й полетів навздогін, за сопку. Стало тихо.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию
(https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=34711281&lfrom=362673004) на
ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard,
Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне
МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек,
бонусными картами или другим удобным Вам способом.